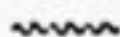

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

(Όμοιον. Κατὰ Σχίλλερν)

«Θνητοὶ προσέλθετε!» Ὁ Ζεὺς ἐκάλει, διανέμων
ἐκ τοῦ ὑψίστου θρόνου του τὰς ἀνθρωπίνας μοίρας·
καὶ ἄπληστοι συνέρρεον ἐκτείνοντες τὰς χεῖρας,
καὶ ἀπηλλάττοντο, καθεῖς δώρων μεστὸς, κ' εὐδαίμων.

Τῷ μὲν ἐδόθη σύνεσις, καρπὸς ὥριμου πείρας,
τῷ ἄλλῳ βίου ἀνεσις καὶ ὄλβος πολυθρέμμων·
ἄλλῳ ἀνδρεία ἔλαχε καὶ δάφνη τῶν πολέμων,
καὶ ἄλλῳ κράτος, καὶ τιμαὶ καὶ δόξα τῆς πορφύρας.

Εἷς μόνος ἔμενε μακράν, βαρυαλγῶν καὶ ψάλλων,
καὶ λησμονοῦντα ἑαυτὸν ὁ Ζεὺς τὸν ἐλησμόνει.
Ἐστράφη τέλος, κ' ἐνδακρυν τὸν εἶδε, καὶ ἀσχάλλων,

«Τὸν κόσμον, εἶπεν, ἔδωκα· ἡ φαντασία μόνη
μοὶ μένει. Ἔχε την λαβὼν, καὶ πλάσον κόσμον ἄλλον.
Κλαῖε κ' ἐκεῖ καθὼς ἐδῶ, πλὴν κλαίων εὐδαιμόνει.»

